

Sygn. akt II Ka 330/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2013r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący : SSO Agata Wilczewska - spr.

Sędziowie : SSO Ewa Miastkowska

SSO Waldemar Cytrowski

Protokolant : st. sekr. sąd. Irena Bąk

przy udziale J. S. Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniach 6 grudnia 2013r. i 17 grudnia 2013r.

sprawy **M. D.**

oskarżonego z art.223k.k. w zw. z art.57a§1k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Koninie

z dnia 14 czerwca 2012r. sygn. akt IIK 167/10

uchyla zaskarżony wyrok w całości i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Koninie do ponownego rozpoznania.

W. A. W. E. M.

Sygn. akt II Ka 330/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 czerwca 2012 roku w sprawie o sygn. akt II K 167/10 Sąd Rejonowy w Koninie uznał oskarżonego **M. D.** za winnego tego, że w dniu 27 marca 2010 r. w K. przy ulicy (...), na terenie S. Miejskiego im. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. B., K. B., P. D., A. J., M. K., A. K., M. O., M. P., P. K., B. S., A. S. i K. K. używając niebezpiecznych narzędzi w postaci rur metalowych, fragmentów wyłamanych ławek, kamieni, drewnianych kołków, fragmentów wrywanego asfaltu i kostki brukowej, dokonał czynnej napaści na funkcjonariuszy Komendy Miejskiej Policji w K. oraz na funkcjonariuszy Oddziałów Prewencji Policji w P., wykonujących czynności służbowe, związane z zabezpieczeniem meczu piłki nożnej pomiędzy Klubem Sportowym (...), a Klubem Sportowym „ (...)” podczas którego to zdarzenia ustaleni i wymienieni w treści wyroku policjanci doznali obrażeń ciała, przy czym działał publicznie i bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, tj. popełnienia przestępstwa z art. 223 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. i za to na podstawie tych przepisów skazał oskarżonego M. D. na karę 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. Sąd Rejonowy zaliczył oskarżonemu M. D. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okresy tymczasowego aresztowania.

W oparciu o treść art. 41b § 1 k.k. Sąd orzekł też wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu wstępu na sportowe imprezy masowe organizowane na terenie Rzeczypospolitej Polskiej na okres 2 lat, a na podstawie art. 57a § 2 k.k. orzekł od oskarżonego nawiązkę w kwocie 200 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Powyższy wyrok zaskarżony został przez obrońcę oskarżonego M. D.. Obrońca oskarżonego zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- 1) rażące naruszenie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., które miało istotny wpływ na treść orzeczenia poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów, podjęcie tej oceny w sposób dowolny, sprzeczny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego w sposób uniemożliwiający ustalenie prawdy obiektywnej i sformułowanie w ramach tej oceny niesłusznego merytorycznie wniosku, iż oskarżony M. D. dokonał zarzucanego mu czynu podczas, gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego zgodna z rygorami art. 7 k.p.k. nie pozwalała na przyjęcie jego sprawstwa powodując, że dalsze utrzymanie orzeczenia w mocy byłoby rażąco niesprawiedliwe, co implikuje w realizację skutków z art. 440 k.p.k.,
- 2) obrazę przepisu art. 410 k.p.k. polegającą na oparciu orzeczenia tylko na części materiału dowodowego, która zdaniem sądu potwierdziła oskarżenie, z pominięciem dowodów które je podważały,
- 3) obrazę przepisu art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść wymienionego oskarżonego.

W oparciu o powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy w tym zakresie sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Nadto obrońca wniósł o przeprowadzenie dowodów z zeznań świadków: S. W., B. B. i D. W. oraz z wywiadu w K. w K., na okoliczność interwencji jaka miała miejsce w grudniu 2011r. (w okresie przed (...)) na terenie pubu (...) w K. (ul. (...)), gdzie osobą zawiadamiającą była S. W., w szczególności przyczyn interwencji funkcjonariuszy Policji, podjętych środków, osób uczestniczących w zdarzeniu objętym interwencją, na okoliczność zachowania świadka K. M. w tym pubie, celem oceny wiarygodności zeznań świadka K. M. w oparciu o zeznania którego Sąd I instancji wydał wyrok skazujący M. D..

Sąd odwoławczy zważył co następuje.

Apelacja obrońcy oskarżonego M. D. okazała się celowa i doprowadzić musiała do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy tego oskarżonego do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd odwoławczy uzupełniając bowiem postępowanie dowodowe, w wnioskowanym przez obrońcę oskarżonego w apelacji zakresie, przesłuchał w charakterze świadków S. W., B. B. i D. W. na okoliczność zachowania świadka K. M. w pubie (...) w K. w grudniu 2011r.

Z zeznań tych świadków wynika, że w grudniu 2011 roku tuż przed Wigilią Bożego Narodzenia świadek K. M. miał być obecny w pubie (...) w K. i będąc w stanie nietrzeźwym wypowiedzieć się, że M. D. jest niewinny w tej sprawie, ale i tak „pójdzie siedzieć”. Z uwagi na zachowanie K. M. w tym pubie S. W. miała też zgłosić interwencję Policji, a jednym z interweniujących funkcjonariuszy, który wyprosić miał świadka K. M. z pubu miał być P. B..

W świetle zeznań złożonych przez tych świadków w postępowaniu odwoławczym, zachodzi w ocenie Sądu odwoławczego konieczność przeprowadzenia dalszych dowodów, a mianowicie uzupełniającego przesłuchania w charakterze świadka K. M. na okoliczności podane przez przesłuchanych w postępowaniu odwoławczym świadków, w szczególności czy opisywane przez świadków zdarzenie miało miejsce, a po uzupełniającym przesłuchaniu świadka K.

M., w zależności od treści zeznań tego świadka, może pojawić się również konieczność przeprowadzenia konfrontacji pomiędzy świadkiem a świadkami S. W., B. B. i D. W..

Pojawia się też konieczność przesłuchania w charakterze świadka funkcjonariusza P. B. celem ustalenia czy okoliczność podawana przez świadka S. W. odnośnie interweniowania przez tego funkcjonariusza w związku z zachowaniem świadka K. M. w pubie miała miejsce.

Wprawdzie Sąd odwoławczy zasięgnął również wywiadu w K. w K. i z uzyskanych informacji wynika, że w dniu 22.12.11r. w godz. 0.00 do 23.59 nie ujawniono zapisu o przeprowadzeniu interwencji Policji, którą zgłaszać miała w tym dniu S. W., a funkcjonariusz P. B. pełnił w tym czasie służbę w innym rejonie, jednak świadkowie S. W., B. B. i D. W., mimo zapisu w złożonych przez świadków pisemnych oświadczeniach (k.2938-2940), że zdarzenie miało mieć miejsce w dniu 22.12.11r. nie byli pewni co do tej daty, a wskazywali, że było to tuż przed Wigilią Bożego Narodzenia. Wobec powyższego oraz wobec faktu, że przed Wigilią jest jeszcze dzień 23 grudnia, a jak wynika z kalendarza 23.12.11r. przypadał w piątek należy jeszcze raz zasięgnąć informacji w K. w K. o jakie występował Sąd odwoławczy ale dotyczące dnia 23.12.11r.

Należy mieć bowiem na uwadze, że zeznania świadka K. M. są jedynym dowodem obciążającym oskarżonego M. D. i prawidłowa ocena zeznań tego świadka ma istotne znaczenie dla odpowiedzialności oskarżonego M. D. za zarzucany mu czyn.

Ponieważ dalsze prowadzenie postępowania dowodowego w tej sprawie przez Sąd odwoławczy nie przyczyniłoby się do przyspieszenia postępowania, a doprowadziłoby w istocie do przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości, Sąd odwoławczy zmuszony był uchylić zaskarżony wyrok i sprawę oskarżonego M. D. przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd I instancji przy ponownym rozpoznaniu sprawy uzupełni postępowanie dowodowe we wskazanym wyżej zakresie czyli przesłucha w charakterze świadków S. W., B. B. i D. W., uzupełniająco K. M., a także P. B., zasięgnie wywiadu w K. w K. dotyczącego dnia 23.12.11r. i w świetle tych dowodów dokona ponownej oceny zeznań świadka K. M. obciążających oskarżonego M. D.. W szczególności oceni czy te dowody podważają wiarygodność świadka K. M..

Dlatego Sąd odwoławczy w oparciu o przepis art.437§1i2k.p.k. orzekł jak w wyroku.

W. A. W. E. M.